

24. august 2018

EM 2018/49

Jeg fremsætter hermed følgende beslutningsforslag i henhold til § 33 i forretningsordenen for Inatsisartut:

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges til EM2019 at omdele en redegørelse med anbefalinger til, hvordan indsatsen mod korruption kan styrkes. Redegørelsen skal herunder indeholde en beskrivelse af fordele og ulemper, foruden de økonomiske konsekvenser og juridiske forudsætninger, ved henholdsvis etableringen af en uafhængig antikorrupsionsenhed og fremlæggelsen af en antikorrupsionslov, som samler tiltagene mod korruption.

(Medlem af Inatsisartut Steen Lyng, Demokratesne)

Begrundelse

Når vi taler om eksempelvis sundhed og forbrug af alkohol, så er vi alle enige om, at forebyggelsesindsatsen er utrolig vigtig. Forebyggelse skulle gerne sikre, at udfordringerne og problemerne bliver minimeret.

Jeg har det på samme måde med korruption. Jeg anerkender, at vi herhjemme ikke har de store problemer med korruption eller med korruptionslignende tilstande. Men jeg konstaterer samtidig, at vi som land åbner os mere og mere mod resten af verden. En verden, hvor der visse steder og i visse brancher er store problemer med korruption eller med korruptionslignende tilstande.

Jeg mener derfor, at vi er nødt til allerede nu at kigge på, hvordan vi kan skabe et system, så korruption og korruptionslignende tilstande bliver forhindret så godt som muligt.

Demokratesne finder det glædeligt, at der i dag er ordninger som whistleblowerordningen i Selvstyrets administration og Inatsisartuts registrering af medlemmers særinteresser. Og vi foreslår på denne samling at udvide whistleblowerordningen til også at omfatte de selvstyrejede selskaber. Men er dette nok?

Nej, det mener Demokratesne ikke, at det er. Vi mener, at der skal mere til. Vi har brug for en egentlig lov til bekæmpelse af korruption, der samler og sætter rammerne for alle tiltag rettet mod korruption og korruptionslignende forhold.

I den forbindelse mener Demokratesne, at hele indsatsen mod korruption bør forankres i en uafhængig enhed, der for eksempel kunne fungere som modtagerapparat for Selvstyrets whistleblowerordning. Vi har brug for en sådan uafhængig enhed, hvor oplysningerne kan blive behandlet og videreforanstaltet. Den uafhængige enhed kunne herudover kontrollere, at folkevalgte ikke varetager egne privatøkonomiske interesser i deres politiske virke. Her vil eksempelvis Inatsisartuts registrering af medlemmernes økonomiske interesser være et godt værktøj i kontrolarbejdet. Endelig kunne det overvejes, om det ikke ville være hensigtsmæssigt, såfremt den uafhængige enhed kunne tage sager op af egen drift. I den sammenhæng ville det være helt nødvendigt, at enheden er uden for den offentlige administration.

I svar på § 37 spørgsmål nummer 61/2018 skriver Naalakkersuisut følgende om oprettelsen af en uafhængig enhed:

”Naalakkersuisut har ikke drøftet eller taget stilling til, hvorvidt der er behov for oprettelse af en særlig samlet eller central, uafhængig antikorrupsionsenhed. Naalakkersuisut finder dog ideen principielt interessant og vil overveje denne. I sådanne overvejelser vil blandt andet kunne indgå en afdækning af, hvorvidt der findes det fornødne lovgrundlag for en sådan enhed, og om et sådant lovgrundlag vil kunne tilvejebringes. Ligeledes vil de ressourcemæssige spørgsmål skulle drøftes og afklares.”¹

Helt så positive over for idéen er Naalakkersuisut dog ikke i svaret på § 37-spørgsmål 2018-141 fra undertegnede. I dette svar fremgår det, at Naalakkersuisut ikke vil oprette en særlig antikorrupsionsenhed.²

Demokraterne mener, at det er vigtigt, at vi tager truslen om korrupsion og korrupsionslignende tilstande alvorligt, og foreslår derfor, at Naalakkersuisut – gerne i samarbejde med Transparency Greenland – udarbejder en redegørelse med anbefalinger til, hvordan indsatsen mod korrupsion kan styrkes. Heri kan man så passende undersøge fordele og ulemper ved en antikorrupsionsenhed og en antikorrupsionslov.

Jeg ser frem til at høre indlæg fra Naalakkersuisut og de øvrige partier.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

Der vil være udgifter forbundet med at udarbejde redegørelsen. Som det således fremgår af besvarelsen af §37-spørgsmål 2018-141 vil forslaget formentlig indebære en eller anden form for afklaring og dialog med de danske myndigheder, idet en del af kompetencen for så vidt angår bekæmpelsen af korrupsion fortsat ikke er hjemtaget. Det anføres i den sammenhæng, at det at forfølge sager omfattet af *”bestemmelser i Kriminalloven henhører under politiets og i sidste ende domstolenes myndighed ...[og]... at justitsvæsenet er et rigsansliggende”*.

Herudover vil det formentlig som led i udarbejdelsen af redegørelsen være nødvendigt at afdække den eksisterende retstilstand for området forud for, at der opstilles egentlige anbefalinger til, hvordan indsatsen mod korrupsion kan styrkes.

Forslagets konkrete udgifter vil dog selvsagt afhænge af, hvordan og hvorledes Naalakkersuisut vælger at gribe opgaven an. Men det er min umiddelbare vurdering, at redegørelsen burde kunne udarbejdes inden for rammen af ét akademisk årsværk (500.000 kroner). Dette også henset til udgiftsniveauet for tidligere forslag om redegørelser, som har været behandlet i Inatsisartut.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det private erhvervsliv.

Ingen

¹ https://inatsisartut.gl/documents/para3637/2018/svar/061_2018_antikorrupsionsstrategi_aacl_svar.pdf

² http://inatsisartut.gl/documents/para3637/2018/svar/141_2018_antikorrupsion_STEEN_svar.pdf

De økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne.

Ingen